

EERST KENNISMAKEN EN DAN SCHIETEN

Bij ons aan boord horen en zien we het helaas met enige regelmaat. Leuke mensen die na een fantastische duik eigen foto's bekijken en dan teleurgesteld zijn. Een vis die er maar half op staat, of wat dacht je van alleen een staart? En dat alles terwijl zij tijdens de duik dachten de meest fantastische foto te hebben geschoten...

Jaren terug heb ik geleerd dat je voor een goede foto even de tijd moet nemen. Niet alleen voor je witbalans of de verlichting, maar met name ook voor de vis. Zo kom ik als duikgids geregeld op dezelfde duikstekken en soms herken ik een vis en denk ik, volgende keer ben jij van mij! En zo ook op het beroemde rif Rasdhoo in de Rasdhoo-atol op de Malediven.

Nu moet je weten dat ik dol ben op egelvissen. Met hun korte vinnen en hun bijzondere lichaam, zwemmen ze altijd rond als een dronken dropje en dat bezorgt me altijd een glimlach. En

een van de egelvissen op het rif van Rasdhoo kom ik regelmatig tegen. Iedere keer denk ik, hmm volgende keer wil ik toch proberen een foto van jou te maken. Het diertje is behoorlijk schuw en met haar grote ogen kijkt ze me vaak verschrikt aan vlak voordat ze wegschiet in het rif. Tja, en als ik dat zie, denk ik weer hmm volgende keer moet ik dat toch wat rustiger aanpakken. Zo gaat het iedere keer. Maar dan is eindelijk het moment daar. Mijn gasten willen hun eigen ding doen, dus dit is mijn kans. Ik zwem bewust en heel rustig naar de plek waar ik haar altijd zie.

Hé, waar is ze? Ze is toch altijd op dit plekje? Ik probeer zo rustig mogelijk rond te hangen terwijl ik voorzichtig in ieder holletje en gaatje kijk. Het duurt een paar minuten, maar dan zie ik haar van achter een koraalblokje naar mij kijken. Ze lijkt wat angstig en zeker niet bereid om voor de foto uit het rif te komen. Toch is ze ook nieuwsgierig, want ze duikt niet helemaal weg en lijkt mij toch met interesse aan te kijken. Misschien moet ik net doen alsof ik daar niet speciaal voor haar ben. Ik kijk dus maar naar het zand, terwijl ik haar in mijn ooghoeken in de gaten houd. Na een paar minuten komt ze voorzichtig wat verder uit haar holletje. Haha, het werkt! En met die gedachte speel ik verder, blijf in de buurt hangen en stap voor stap maak ik mezelf meer aanwezig. In eerste instantie

hang ik alleen rond en kijk nergens naar. Zodra zij zich begint te ontspannen, ga ik een stapje verder.

Ik beweeg me iets, maar kijk haar nog steeds niet aan. Daarna begin ik met mijn camera te spelen en richt ik de lens helemaal nergens op. Ik maak nu geluid waar zij aan kan wennen. En pas als dit prachtig diertje ontspant, ga ik weer een stapje verder en zet nu mijn camera op het zand met de lens naar haar toe gedraaid. Stapje bij beetje begint dit visje me te vertrouwen en begrijpt ze

dat ik haar niet wil opeten. Tuurlijk kost het de nodige tijd en lucht en zeker hier op de 25 meter diepte waar ik me bevind. Maar dat is ze zeker waard! En als ik uiteindelijk echt kan gaan fotograferen, ben ik niet alleen superblij, maar zwemt zij ook achteloos om me heen. Het wordt uiteindelijk een ware fotoshoot en ik krijg niet alleen de foto's die ik wenste, niet alleen fantastisch videomateriaal,

maar zie ook dingen die ik nooit eerder heb gezien. Want terwijl zij rustig het zand afzoekt naar wat te snacken, zwemt ze onbedoeld tegen mijn cameralens aan!

En wist je dat ze haar ogen individueel kan bewegen? Net als Napoleonvissen draaien haar oogbollen los van elkaar in andere richtingen. Ondanks dat ik deze vis toch heel vaak zie, is dit de eerste keer dat het me opvalt. Fantastisch! Wat is moeder natuur toch ongelofelijk mooi en zo zie je maar weer: als je rustig de tijd neemt in het leven om je heen en het respecteert, krijg je dingen te zien die voor een ander misschien verborgen blijven. *Love life... Blow bubbles*

Anke Westerlaken is werkzaam als liveboard Cruise Director, duikgids, PADI-, SSI-, DAN-instructeur en NOB Instructor Trainer. Actief in Egypte, Malediven, Indonesië en Bahamas. Meer informatie: www.lovediving2.com